

дружаваше и отъ сърдце дълбоко въздышаніе старчево; продраний му гласъ ѣхтеше далечъ по близны-тъ долины. Стоенчо извади изъ торбж-тъ нѣколко сухи парчета хлѣбъ, що бѣше испросилъ отъ Турскы-тъ милостивы селцы*), и малко сухо сиренце; посла торбж-тъ прѣдъ баща си, сложи на нежъ какво-то имаше още и покани злощастный си баща на сладъкъ и горскый обѣдъ...

— Истърси, Стоенчо, трохы-тъ изъ торбж-тъ на Черня, продума старецъ-тъ, слѣдъ като си млечешкомъ позакуса, дай му кое коричкы, за да си похрупне и той. Сиромашъ! тегли и той спорѣдъ насъ; я глѣдай го какъ испусталилъ? кога-то лочеше на село тлѣстж-тъ сурваткж, врата му бѣше дебелъ и тлѣстъ като вълкъ, а сега помязалъ на хржтъ; вѣренъ пакъ, върви подирѣ ны да имаме бари съ какво да ся разтушваме.

Тынка мжгла, коя по слънчевно-то изгрѣваніе по върхове-тъ на високи-тъ дървета, по издигнаты тѣ ржтове, вече бѣше ся изгубила, кога бѣдный старецъ, придруженъ съ сына си Стоенча, поведе волове-тъ изъ тѣснж еднж пжтекж и ся изгуби

*) Въ Делиорманскы-тъ турскы села гостолубіе-то ся е унасило и до днесъ, както що е было у стары-тъ Българи. Въ сѣко село по-богати Турцы имать особыя кжщи, назованы одаи, отворени за сѣкы пжтникъ бесплатно да ся нахрани и припошува.